

РОЗДІЛ 1

Геллі

— Геллі, гадаю, нам варто розійтися.

Вілл, з його похмурым виразом обличчя, абсолютно недоречний на тлі моєї кухні. Рюші та квіточки, які колись вибирала моя бабуня, завжди викликали в мене сильні сентиментальні почуття та ностальгію, тож я так і не наважилася їх замінити. Мій погляд падає на лимонно-жовті шафки, проєкт типу «зроби сам», за який вона взялася, коли разом із місис Астор, що живе в сусідньому будинку, навчилася самотужки змішувати сухе мартіні. Потім на Джой, кішку породи регдол, яку подарувала мені бабуня, коли дізналася, що я переїду до неї. Зараз киця дрімає на барному столику в оточенні в'язаних рибок. А довкола витає аромат другої партії круасанів, тому що в мене, як то кажуть, перший млинець завжди нанівець.

Уся ця обстава надто домашня. Надто несерйозна. Надто нормальна, щоб пом'якшити категоричну Віллову заяву.

Його очі стежать за кожним моїм рухом, коли знімаю фартух із написом «Я печу», подарований Віллом мені

на день народження, ніби він чекає від мене якогось драматичного спалаху емоцій. Напруженість щелеп підкреслює гострі риси його обличчя, і він геть не схожий на того безтурботного хлопця, з яким я зустрічалася протягом останнього року, і ще менше на людину, з якою я дружила десять років. Ні, цей Вілл дуже схожий на людину, яка дійшла до межі.

Я вішаю свій фартух на гачок біля плити та підтягую до себе табуретку, щоб сісти навпроти нього по той бік барної стійки. Потім кладу голову на долоню й сама не знаю напевно, чи я навмисно віддзеркалила Віллову позу, чи це результат нашого доволі довгого знайомства.

Він тягнеться до мене через стільницю, бере мою руку й, підбадьорюючи, міцно стискає.

— Скажи щось, Гелс. Я все ще хочу бути твоїм другом. Мені потрібно щось відповісти. Якщо мені бракує в чомусь досвіду, я компенсую це здоровим глуздом, тому цілком упевнена, що завершення стосунків — це річ, яка стосується обох сторін і передбачає діалог. Стискаю Віллову руку у відповідь, щоб це принаймні мало вигляд спілкування.

— Гарзд.

Не так я уявляла собі свій перший розрив. І ніколи не очікувала, що відчуватиму тоді... порожнечу? Я думала, що фізично відчуватиму, як серце розколеться в грудях надвоє. Що птахи перестануть співати, а небо посіріє. Так, усередині мене утворилася пуста, проте геть не така, якою її малювала моя уява. Не впевнена, що нормально взагалі уявляти, як це, коли тобі вперше розіб'ють серце, однак мені здавалося, що моє бодай трішки мало б відгукнутися на таку ситуацію. Але, на жаль, мої емоції наразі доволі прісні, як і моє особисте

життя загалом. Серце на друзки не розбилося, а небо надворі залишилося так само блакитним, як і завжди в Лос-Анджелесі.

— Тобі не потрібно стримувати свої емоції, Гелс. Ти можеш чесно сказати, що відчуваєш.

Від Віллового заохочення висловити свої думки мені ледве не стало ще більш кепсько на душі. Забираючи свою руку, я притискаю долоні до стегон і зважую, як мені найкраще вийти із ситуації, що склалася.

— Я й не стримую своїх емоцій. Ти маєш рацію. Думаю, що нам треба бути суто друзями.

Вілл кліпнув. Раз, потім другий.

— Ти згодна? І тебе це не засмучує?

У мене виникло непереборне відчуття, що Віллу хочеться, аби я засмутилася, і я його в цьому не звинувачую. Мене б і саму втішило, якби я засумувала, тому що в такому разі принаймні могла б повірити, що здатна закохатися.

Адже я дуже, дуже сильно хотіла закохатися у Вілла.

Я не з тих людей, які лізуть за словами в кишеню, але просто зараз ви б нізачо так про мене не подумали. Мені не хочеться завдати Віллу болю, і саме тому так складно вигадати правильну відповідь. По правді, я вже пошкодувала, що не розіграла того емоційного сплеску.

— Не те щоб я не засмутилася. Просто мені здається, що не варто тягнути kota за хвіст, якщо в нас нічого не виходить. Я люблю тебе, Вілле. І не хочу ризикувати нашою дружбою, намагаючись побудувати романтичні стосунки. — *Ризикувати більше, ніж ми вже ризикнули.* Однак цього я вголос не кажу.

— Але ти в мене не закохана, — додає Вілл, і в тоні його голосу чітко вчувається гіркота. — Правда ж?

Якби могла дати сама собі копняка, то зробила б це.
— Хіба це має значення, коли ти збираєшся зі мною порвати?

Однак це прозвучало так, ніби я дала копняка йому.

— Для мене — має. «Я тебе люблю» і «я в тебе закохана» — це не одне й те саме. Але ти не кохаєш мене, так? Ти ніколи й не мала до мене почуттів, і тому зараз ти щаслива.

Не можу повірити, що він гадає, ніби мене це тішить. Цей хлопець узагалі мене знає?

Те, що ми з Віллом Еллінгтоном неминуче зійдемося, бачили всі, тільки не ми.

Коли мої батьки розлучилися й моя мама вийшла заміж за мого вітчима, Пола, через його роботу ми переїхали з Нью-Йорка до Аризони. Еллінгтони мешкали по сусідству, і наші батьки швидко стали найкращими друзями. Я вже давно втратила лік кількості свят і відпусток, які ми за останнє десятиліття провели разом, однак це означало, що ми з Віллом просто не мали вибору — ми мусили разом проводити час.

Проте й тієї самої напруги між нами ніколи не було. Жодних пліток про те, що між нами нібито зародилися романтичні почуття, не траплялося випадків, коли ми довше, ніж потрібно, трималися за руки, чи якихось особливих моментів. Ми були просто Геллі та Віллом, сусідами, які мали хороші дружні стосунки.

Ми разом пережили старшу школу, і я спостерігала, як він зустрічався з усіма дівчатами з нашого класу й жодного разу не спіймала себе на думці, що він належить мені. Але потім, рік тому, коли ми обоє приїхали влітку на канікули з коледжу додому, Вілл запросив мене сходити з ним на весілля. Я майже не сумнівалася: він точно

знав, з ким хотів піти, і точно не зі мною, але скорився тиску з боку своїх батьків і все-таки покликав мене.

Як віддані консерватори Еллінгтони вважали, що читання книжок і письменництво — не найкраще літнє заняття для дівчини, тому що я «ніколи не знайду собі хлопця, постійно горблячись над якоюсь книгою». Навіть коли Джіджі, моя сестра-підлітка, пожартувала, що їм телефонували з XIX сторіччя з проханням повернути їхні погляди на життя, вони все одно наполягли на тому, щоб я прийняла Віллове запрошення.

Отам на весіллі все й почалося. Перебравши вина з пляшки, поцупленої з одного зі столиків, ми з Віллом поцілувалися, і той поцілунок призвів до всього цього безладу.

Спочатку це хвилювало, і за ті два тижні, що ми провели разом, перед тим як повернутися до своїх коледжів, я поглянула на наші стосунки геть під іншим кутом. Вілл завжди був популярним, і, хай як мені неприємно зараз це визнавати, я почувалась особливою через його бажання зустрічатися зі мною.

Він був капітаном нашої шкільної хокейної команди й майбутньою зіркою НХЛ, за словами тих, хто на цьому розуміється. Вілл — гарний харизматичний хлопець, котрий завдяки своїй чарівній усмішці завжди виходив сухим із води, хай там що. Коледж лише зміцнив його впевненість у собі, і, коли я приїжджала до нього в гості на першому курсі, було очевидно, що, як і вдома, його там люблять.

Отже, зважаючи на всі ці обставини, чому б мені не хотілося зустрічатися з Віллом, коли інші дівчата так цього бажали? Та й він мій єдиний друг. Це ж має сенс, правда?

Я не була капітаном жодної команди і не мала потреби вміти викручуватися з тієї чи іншої халепи, тому що не робила нічого цікавого. Та й люди, коли відзивалися про мене, не використовували довгих списків прикметників-компліментів. Тож так, пропозиція Вілла трохи мені полестила.

Наші батьки, звісно, були на сьомому небі. Їхні мрії про планування весілля та спільних онуків тепер видавалися набагато реальнішими, а те, що я навчалась у Мейпл-Гіллз, а Вілл — у Сан-Дієго, не мало значення. Відстань між цими містами долалася за якихось дві години, і наші батьки були впевнені, що все в нас складеться добре, оскільки я зумію влаштувати свій графік з огляду на Віллові хокейні зобов'язання.

Це. Не. Проблема.

Їхня рішучість додала впевненості й мені, чого я відчайдушно прагнула після того, як Вілл вперше запропонував мені зайнятися з ним сексом і те початкове радісне збудження вивітрилося. Я відповіла, що поки що не готова, і він відповів, що мені, мабуть, лячно через те, зі скількома дівчатами він спав, і запевнив, що мені не потрібно хвилюватися. Попри гримасу жаху, яка достоту з'явилася на моєму обличчі й надпотужне бажання втекти з будівлі я заявила, що мені байдуже, з ким він раніше мав секс, і що його інтимне життя не має жодного стосунку до того, зробимо ми цей крок чи ні.

Коли ми з Віллом цілувалися, мені хотілося відчути в животі метелики й незбагненну потребу обережно підняти ногу, але натомість я почувалася так, ніби на мене налетів рій бджіл. Щоразу, коли Віллова рука ковзала під мою футболку, мене немов обсідала огидна комашня й неприємно жалила. Усе нутро підказувало,

що щось не так, проте серце торочило, що мені просто треба зачекати. Мозок переконував, що я вже маю всі потрібні відповіді, але я була надто легкодушною, щоб дослухатися до нього.

— Геллі? Тряся! Ти можеш бодай на деякий час виринути зі своїх думок і поговорити зі мною? Господи! — різко каже Вілл, так підвищивши голос, що навіть Джой прокинулася. Кішка повільно перетнула стіл, легенько черкнула хвостом моє підборіддя і знову лягла навпроти мене. А за мить сигналізує таймер, і Вілл лається собі під носа, поки я вимикаю духовку й дістаю круасани, істи які в мене тепер немає жодного бажання.

— Мене геть не тишить те, що зараз відбувається. Здається, ти сердишся на мене за те, що сказала «га-разд», але що я мала робити? Накричати на тебе? Розридатися?

Вілл пирхає й, піднісши до рота чашку кави, щось там собі бурмоче, але я не чую, що саме. Ненавиджу, коли люди отак щось бубонять собі під ніс.

— Я серджуся через усе те лайно, яке на мене виллють, бо це я з тобою розлучаюся, а ти, хай йому грець, надто вже любиш догоджати людям, тож сама на цей крок і не зважишся. І тепер я буду найбільшим у світі мудаком через вчинок, на який тобі бракувало сміливості. Це несправедливо. Я хочу тебе, але ти не хочеш мене, і тому я мушу бути поганим хлопцем.

Я помилялася. Вочевидь людям спадають на думку якісь прикметники, коли вони згадують про мене. Втім, гадаю, мене таки не добрим словом поминають.

— Я не догоджаю людям. Я намагалася дати нам шанс усе владнати. Не думай, що просто бавилася з тобою.